

Fashionable Studio 54

*Status, social synlighet och performativ identitet i Hasse Perssons fotografier
från Studion 54*

Telma Bengtsson & Sandra Ljung

Avdelningen för Modevetenskap
Institutionen för kulturvetenskaper
Lunds universitet
MODK63, 15 hp, VT 2026
Handledare: Wiktor Hansson

Abstract

This study examines how clothing practices at Studio 54 between 1977 and 1980 functioned as visual expressions of status, identity and belonging. Through a qualitative visual analysis of ten black-and-white photographs from Hasse Persson's photobook *Studio 54*, the study investigates how clothing, styling and bodily expressions contributed to the construction of social hierarchies within the nightclub's visual culture.

The methodological framework is based on Gillian Rose's critical visual methodology together with semiotic concepts of denotation and connotation. The theoretical framework consists of Judith Butler's theory of performativity, Otto von Busch's theories of fashion and imitation, as well as Stuart Hall's theory of representation.

The study shows how reflective materials, body-conscious silhouettes, accessories and theatrical styling functioned as visual markers of glamour, exclusivity and visibility. The analysis further demonstrates how poses, body language and self-presentation contributed to making social status visually legible within Studio 54. The study also identifies how inclusion and exclusion were produced through aesthetic ideals connected to desirability and visibility.

Keywords: Studio 54, fashion, performativity, representation, semiotics, visual culture, status, identity

Innehållsförteckning

1. Inledning	1
1.1. Bakgrund	2
1.2. Problemformulering	3
1. 3. Syfte & Frågeställning	5
1.4. Tidigare forskning	6
1.5. Material & Metod	10
1.5.1 Analysens genomförande	11
1.5.2 Semiotisk bildanalys: denotation och konnotation	12
1.5.3 Urval och material	12
1.6. Teori	13
1.6.1 Mode och social synlighet	14
1.6.2 Performativitet och visuell identitet	14
1.6.3 Visuell intensitet och spektakulär synlighet	15
1. 7. Avgränsningar	15
1. 8. Disposition	16
2. Analys	17
2.1 Kläder som markörer för status	17
2.1.1 Denotation	17
2.1.2 Konnotation	18
2.1.3 Social kontext	19
2.2 Kropp, styling och performativ synlighet	23
2.2.1 Denotation	23
2.2.2 Konnotation	24
2.2.3 Social kontext	25
2.3 Synlighet, tillhörighet och hierarki	27
2.3.1 Denotation	27
2.3.2 Konnotation	28
2.3.3 Social kontext	30
2.4 Exkluderingens estetik	34
3. Diskussion	37
4. Vidare forskning	40
Källförteckning	41
Bildförteckning	43

1. Inledning

“That hat! Don't ever come here with a hat.” - Steve Rubell

Ovanstående citat yttras av klubbägaren Steve Rubell utanför entrén till Studio 54, från dokumentären *Studio 54*.¹ Det var efter att vi såg dokumentären som intresset väcktes för de klädpraktiker som präglade nattklubben.

Studio 54 har beskrivits som en plats präglad av inkludering, acceptans och gränsöverskridande uttryck. Klubben blev en fristad för HBTQI+-personer, svarta, celebriteter och andra grupper som tidigare hållits åtskilda inom New Yorks nattliv.² Samtidigt präglades klubben av en ökänd och selektiv dörrpolitik.³ Detta väcker frågan om nattklubben verkligen var så inkluderande som den oftast framställs som.

Utanför klubbens entré stod Steve Rubell och pekade med hela handen och avgjorde vilka som fick komma in och vilka som blev kvar utanför. Varje kväll efter öppningen den 26 April 1977 samlades människor utanför dörrarna i hopp om att få ta del av den stämning och atmosfär som tycktes vara unik för New Yorks nattliv.⁴ Rubell beskrev själv klubben som en “blandad sallad” av människor, en perfekt kombination av olikheter som tillsammans skapade klubbens särskilda energi.⁵ Men om alla var välkomna, varför fick då inte alla komma in?

¹ *Studio 54* (dokumentärfilm), reg. Matt Tyrnauer, A&E IndieFilms, 2018

² Ibid.

³ Hasse Persson, *Studio 54*, Stockholm: Bokförlaget Max Ström, 2015.

⁴ *Studio 54* (dokumentärfilm).

⁵ Persson, *Studio 54*.

1.1. Bakgrund

Under sent 1970-tal befann sig New York i en brytningstid som präglades av ekonomisk instabilitet och social frigörelse.⁶ Medan staden kämpade med hög arbetslöshet och kriminalitet, växte nattlivskultur fram som en reaktion och erbjöd en tillflykt från de sociala och ekonomiska utmaningar som präglade New York under perioden.⁷ När Studio 54 öppnade 1977 i en lokal som tidigare varit tv-studio och operahus på West 54th Street, transformerade ägarna Ian Schrager och Steve Rubell rummet. Madison Moore beskriver i sin artikel *Looks: Studio 54 and the Production of Fabulous Nightlife* atmosfären som en "social skulptur", en noggrant iscensatt miljö där gränsen mellan artist och publik suddades ut.⁸

För att förstå Studio 54:s position som nattklubb i sin samtid måste det ses i relation till dess samtida övriga klubbar. The Loft och Paradise Garage utgjorde discodans musikaliska och underjordiska kärna med fokus på gemenskap och stämning, medan Studio 54 var en mer kommersialiserad och kändiscentrerad arena.⁹ Klubbar som bland annat CBGBs blev ett centrum för den punkestitiken, och klubben Mudd Club fungerade som en intellektuell samlingsplats för konstnärer, Studio 54 representerade enorm glamour och visuell excentricitet.¹⁰ När människor tidigare hade varit uppdelade mellan gayklubbar, kändisklubbar, "svarta"-klubbar så samlades människor nu på samma plats på ett och samma ställe och skapade en inkluderande miljö där alla kunde vara sig själva.¹¹

Klubben utmärkte sig genom en hård estetisk selektivitet. Insläppen vid Studio 54s entré fungerade som ett socialt spel, och Steve Rubell var den som avgjorde vilka som fick vara med och vilka som inte fick det.¹² Genom sin ökända dörrpolitik ville han skapa en "blandad

⁶ Lauren Cochrane och Scarlett Conlon, "Cher, Grace Jones and zipless dresses: why Studio 54 still defines dancefloor dressing", *The Guardian*, 29 maj 2018, <https://www.theguardian.com/fashion/2018/may/29/cher-grace-jones-and-zipless-dresses-why-studio-54-still-defines-dancefloor-dressing> (hämtad 14 maj 2026).

⁷ Kathleen Johnston, "Inside Studio 54, the legendary 1970s nightclub", *GQ*, 17 december 2020, <https://www.gq-magazine.co.uk/culture/article/studio-54> (hämtad 14 maj 2026).

⁸ Thad King och René Ostberg, "Studio 54", *Encyclopaedia Britannica*, <https://www.britannica.com/topic/Studio-54> (hämtad 14 maj 2026). & Madison Moore, "Looks: Studio 54 and the Production of Fabulous Nightlife", *Dancecult: Journal of Electronic Dance Music Culture* 6, nr. 1 (2014), s. 62, <https://dj.dancecult.net/index.php/dancecult/article/view/355> (hämtad 14 maj 2026).

⁹ Madison Moore, "Looks: Studio 54 and the Production of Fabulous Nightlife", *Dancecult: Journal of Electronic Dance Music Culture* 5, nr 1, 2013, s. 62 -66.

¹⁰ Cochrane och Conlon, "Cher, Grace Jones and zipless dresses", 2018.

¹¹ *Studio 54* (dokumentärfilm).

¹² "Studio 54: The Discothèque that Reinvented Nightlife", *Global History of Capitalism at Oxford*, s. 6, <https://globalcapitalism.history.ox.ac.uk/sitefiles/ghoc-studio-54-case-study.pdf> (hämtad 14 maj 2026).

sallad” av människor, en kurerad blandning av kändisar, excentriker och vackra främlingar.¹³ Denna selektion var inte demokratisk, specifika material som polyester förknippades med låg status som symboler för bristande smak, medan glitterpaljetter och naken hud blev kodord för tillhörighet i klubbens inre rum.¹⁴ Studio 54 blev därmed en plats där social status omförhandlades och gjordes läsbar genom kroppslig prestation och visualitet.¹⁵

Nattklubben var verksam under 33 månader från öppningen i April 1977 till februari 1980, och detta sägs vara klubbens mest ikoniska period. Det var efter att ägarna dömdes för skattebrott som klubben stängdes ner 1980. Klubben återöppnades 1981 men det var då inte i dess ursprungliga form. Den kulturella och sociala energin som gjort klubben unik hade till stor del försvunnit, och discoerans genomslag började avta. Det som tidigare uppfattats som spontant, exklusivt och gränsöverskridande kunde inte längre återskapas, och klubben förlorade gradvis den särställning den haft inom New Yorks nattliv. På så sätt kom de 33 månaderna mellan 1977 och 1980 att bli den period som förknippas mest med studio 54s kulturella betydelse och status.¹⁶

1.2. Problemformulering

Tidigare forskning om Studio 54 har huvudsakligen fokuserat på klubbens betydelse inom discokulturen, dess koppling till celebritetskultur, samt dess roll som en plats för sexuell och social frigörelse. Klubben framställs ofta som ett rum präglad av glamour, kreativitet och gränsöverskridande uttryck, där människor från olika sociala och kulturella grupper samlades. Samtidigt har forskning även visat hur Studio 54 präglades av stark visuell och social selektivitet, där tillträde, synlighet och status påverkades av kroppslig framtoning, styling och estetiska uttryck.

Tidigare forskning har därmed belyst relationen mellan nattliv, mode, kropp och social status, men mindre fokus har riktats mot hur dessa sociala hierarkier görs visuellt läsbara i fotografier från klubbmiljön. Det finns därför ett begränsat fokus på hur kläder, styling och kroppsliga uttryck fungerar som visuella och sociala koder genom vilka status, tillhörighet och social legitimitet kommuniceras och produceras inom nattklubbens sociala rum.

¹³“Studio 54: The Discothèque that Reinvented Nightlife” 2026, s. 6.

¹⁴ Cochrane och Conlon, “Cher, Grace Jones and zipless dresses”, 2018.

¹⁵ “Studio 54: The Discothèque that Reinvented Nightlife” 2026, s. 1.

¹⁶ *Studio 54*, (dokumentärfilm).

Fotografierna från Studio 54 kan i detta sammanhang förstås som mer än dokumentationer av en historisk nattlivskultur. De visualiserar samtidigt vilka kroppar, stilar och uttryck som framstod som önskvärda, synliga och socialt betydelsefulla inom klubbens visuella kultur. Genom kläder, styling, poser och kroppslig exponering synliggör fotografierna hur vissa individer framträder som mer centrala och legitima än andra. Fotografierna fungerar därmed som ett visuellt arkiv över vilka estetiska uttryck som förknippas med status och tillhörighet inom nattklubbens sociala rum.

1. 3. Syfte & Frågeställning

Syftet med uppsatsen är att undersöka hur kläder, styling och kroppsliga uttryck framträder som visuella koder för status och tillhörighet i fotografier från Studio 54 mellan 1977 och 1980. Genom en visuell analys av fotografier ur Hasse Perssons fotobok *Studio 54* undersöker studien hur kropp, pose, styling och fotografisk synlighet bidrar till att producera social betydelse och visuell centralitet i nattlivets fotografiska representationer.

Uppsatsen utgår från följande huvudfråga:

- Hur görs status och social tillhörighet visuellt läsbara genom kläder, styling och kroppsliga uttryck i fotografier från Studio 54 mellan 1977 och 1980?

För att besvara denna huvudfråga formuleras följande delfrågor:

- Vilka återkommande visuella och materiella uttryck bidrar till att producera intryck av status och social betydelse i fotografierna?
- Hur framträder tillhörighet och social synlighet genom kroppshållning, posering och styling i bildmaterialet?

1.4. Tidigare forskning

Tidigare forskning om Studio 54 har huvudsakligen behandlat klubbens betydelse inom discoeran, dess koppling till kändiskultur samt dess roll i New Yorks nattliv under slutet av 1970-talet. Klubben framställs ofta som en plats för frigörelse, glamour och gränsöverskridande uttryck, men också som en miljö där exklusivitet och social selektivitet spelade en central roll. Forskningen rör sig därmed mellan förståelsen av Studio 54 som ett inkluderande kulturrum och som en arena där vissa kroppar, uttryck och sociala positioner värderades högre än andra. Samtidigt har frågor om mode, kropp och visuell representation fått mindre utrymme inom forskningen, vilket gör att relationen mellan dessa perspektiv fortfarande är begränsat utforskad.

I artikeln *Looks: Studio 54 and the production of fabulous nightlife* från 2013 analyserar Madison Moore Studio 54 som en iscensatt nattlivsmiljö där estetik, kropp och mode fungerade som centrala delar av klubbens sociala struktur. Moore beskriver nattlivet som en form av *social skulptur*, där dörrpolitik, musik, dekor och styling tillsammans skapade exklusivitet och status. Han lyfter särskilt fram hur kläder och förmågan att “work a look” blev en betydelsefull resurs i en kultur byggd på att se och bli sedd. Kläder och styling fungerade därmed inte enbart som individuella uttryck, utan som centrala verktyg för att skapa social synlighet och tillhörighet inom klubbens visuella kultur. Moore visar också hur Studio 54s selektiva dörrpolitik bidrog till att skapa en miljö där vissa uttryck och kroppar uppfattades som mer önskvärda än andra.¹⁷

Richard Dyer beskriver underhållning och spektakulära visuella uttryck i *Entertainment and Utopia*, som kulturella former genom vilka känslor av energi, överflöd och gemenskap produceras. Särskilt relevant för denna studie är Dyers fokus på ljus, materialitet och visuell intensitet som centrala element i produktionen av glamour och social attraktionskraft. Perspektivet möjliggör därmed en förståelse av hur reflekterande material, kroppsexponering och spektakulär styling i fotografier från Studio 54 fungerar som mer än dekorativa uttryck, genom att producera visuell centralitet och kulturell betydelse.¹⁸

¹⁷ Madison Moore, “Looks: Studio 54 and the Production of Fabulous Nightlife”, *Dancecult: Journal of Electronic Dance Music Culture* 5, nr 1, 2013, s. 62 -66

¹⁸ Richard Dyer. *Only Entertainment*. 2 uppl. London: Routledge, 2002, s.19-20, 24, 26

Moore och Dyer synliggör tillsammans hur nattlivets visuella kultur organiseras genom glamour, styling och social synlighet. Samtidigt ligger hans fokus främst på nattlivet som socialt och kulturellt fenomen snarare än på fotografiska representationer. Fotografier behandlas framför allt som illustrationer av klubbens kultur, snarare än som material där status och tillhörighet produceras visuellt genom komposition, kroppsspråk och styling. Uppsatsen tar därför avstamp i Moores resonemang men undersöker mer specifikt hur dessa processer framträder i fotografiskt bildmaterial från studio 54. Det finns samtidigt ett begränsat fokus på hur dessa visuella och estetiska uttryck produceras genom mode, styling och kroppslig framtoning i fotografiska representationer av nattlivskultur.

Parallellt har modeforskning betonat att kläder inte enbart bör förstås som individuella val, utan som sociala praktiker genom vilka identitet, status och grupptillhörighet uttrycks. I *Fashion and Its Social Agendas* från 2000 undersöker Diana Crane hur kläder fungerar som sociala markörer genom stil, material och symboliska associationer. Crane visar hur mode kommunicerar social position och kulturell tillhörighet genom subtila skillnader i exempelvis silhuetter, material och styling. Hon betonar även att mode kan skapa både inkludering och exkludering.¹⁹

Crane bidrar därmed med ett perspektiv där kläder förstås som social kommunikation och kulturellt kapital. Hennes forskning fokuserar dock främst på mode som bred samhällsstruktur snarare än på specifika visuella representationer eller nattlivsmiljöer. Hon undersöker inte heller hur status produceras genom kroppslig framtoning och visuell synlighet i fotografiskt material. Denna studie bygger därför vidare på Cranes resonemang genom att analysera hur kläder och styling fungerade som visuella markörer för status och tillhörighet i fotografier från Studio 54.

Även forskning om kropp och mode har varit betydelsefullt inom fältet. I *The Fashioned Body* argumenterar Joanne Entwistle för att mode måste förstås genom den levda och situerade kroppen snarare än enbart som bilder eller symboliska system. Hon kritiserar tidigare modeforskning för att vara alltför avkroppsligad, där fokus ofta riktas mot texter och visuella uttryck snarare än hur mode praktiseras genom kroppar i konkreta sociala

¹⁹ Diana Crane, *Fashion and Its Social Agendas: Class, Gender, and Identity in Clothing*, Chicago: University of Chicago Press, 2000, s. 3-10.

situationer.²⁰ Entwistle visar istället hur kropp, kläder och sociala sammanhang samverkar när individer presenterar och förhandlar sina identiteter i vardagliga och sociala miljöer.

Entwistles perspektiv kan förstås som en vidareutveckling av de frågor som Crane lyfter kring mode och social identitet. Medan Crane främst fokuserar på kläder som sociala markörer, riktar Entwistle större uppmärksamhet mot kroppen som plats för social praktik. perspektivet blir särskilt relevant i relation till Studio 54, där kroppslig framtoning, posering och synlighet framstår som centrala delar av nattlivets visuella kultur. Samtidigt behandlar Entwistle inte specifikt nattliv eller fotografiska representationer, vilket gör att frågor om hur kroppen iscensätts i fotografier fortfarande lämnas relativt öppna.

Ett närliggande forskningsfält har undersökt relationen mellan mode och fotografisk representation. I kapitlet *Fashion's Image: The Complex World of the Fashion Photograph* beskriver Karen De Perthuis modefotografi som mer än dokumentation av kläder. Hon visar hur fotografier producerar föreställningar om glamour, identitet och social betydelse genom kroppshållning, blickar, komposition och iscensättning. Fotografiet fungerar därmed som en aktiv producent av mening snarare än som en neutral återgivning av verkligheten.²¹

De Perthuis forskning bär särskilt relevant i relation till Studio 54 eftersom fotografierna från klubben inte enbart visar nattlivet, utan också bidrar till att skapa föreställningar om vilka kroppar och uttryck som framstår som attraktiva, centrala och socialt betydelsefulla. Hennes forskning behandlar främst modefotografi i bred mening och inte specifikt nattlivsfotografi eller Studio 54. Denna uppsats bygger därför vidare på hennes resonemang genom att undersöka hur Hasse Perssons fotografier från nattklubbsmiljön producerar visuella hierarkier och social synlighet.

Inom visuell kultur har forskning vidare betonat att bilder inte enbart återger verkligheten, utan aktivt bidrar till att skapa mening och sociala föreställningar. Stuart Hall beskriver representation som en process där mening produceras genom kulturellt delade tecken och koder. Visuella uttryck, såsom kläder, kroppar och styling, kan därmed förstås som ett slags

²⁰ Joanne Entwistle, *The Fashioned Body: Fashion, Dress and Modern Social Theory*, 2 uppl. Cambridge: Polity Press, 2015, s.xi & 4-5

²¹ Karen de Perthuis, "Fashion's Image: The Complex World of the Fashion Photograph", i *A Companion to Photography*, red. Stephen Bull, Chichester: John Wiley & Sons, 2020, s. 253-254

språk genom vilka sociala betydelser kommuniceras.²² Hall betonar att betydelse inte är naturligt inneboende i objekt eller bilder, utan skapas genom kulturella representationssystem som gör vissa uttryck begripliga inom en specifik social kontext.²³ Detta perspektiv är relevant för uppsatsen eftersom fotografierna från Studio 54 kan förstås som visuella representationer där vissa kroppar, stilar och estetiska uttryck gör läsbara som glamourösa, exklusiva och socialt legitima. Bilderna fungerar därmed inte enbart som dokumentationer av nattlivet, utan som aktiva producenter av föreställningar kring status, tillhörighet och synlighet inom klubbens visuella kultur.²⁴

Nicholas Mirzoeff undersöker vidare hur synlighet och makt är nära sammanlänkade inom visuell kultur. I *The Right to Look: A Counterhistory of Visuality* beskriver han visualitet som ett system där vissa kroppar uttrycks och gör mer synliga, legitima och socialt betydelsefulla än andra. Perspektivet riktar därmed uppmärksamheten mot hur visuella hierarkier produceras genom exempelvis blickar, placeringar och kontroll över vem som får ta plats i det visuella rummet. Detta blir relevant i relation till Studio 54 för att undersöka om fotografierna framhäver vissa individer, genom ljussättning, centrala positioneringar och uppmärksamhetsskapande styling. Mirzoeffs perspektiv bidrar därmed till att synliggöra hur status och social betydelse inte enbart uttrycks genom kläder utan också genom graden av visuell synlighet i fotografierna.²⁵

Sammantaget visar tidigare forskning att Studio 54 var en plats där mode, kropp och status var sammanflätade. Samtidigt tenderar forskningen antingen att fokusera på klubbens historiska och kulturella betydelse, på mode som bred samhällsstruktur eller på modefotografi i allmänhet. Det finns samtidigt ett begränsat fokus på hur dessa visuella och estetiska uttryck produceras genom mode, styling och kroppslig framtoning i fotografiska representationer av nattlivskultur. Denna uppsats placerar sig i denna forskningslucka genom att undersöka hur sådana betydelser produceras och blir synliga i bildmaterial från klubben.

²²Stuart Hall, *Representation: Cultural Representations and Signifying Practices*, London: Sage Publications, 1997, s. 16–19

²³ Ibid. s. 21–24

²⁴ Ibid. s. 24

²⁵ Nicholas Mirzoeff, *The Right to Look: A Counterhistory of Visuality*, Durham: Duke University Press, 2011, s. 2–5

1.5. Material & Metod

Studien utgår från en kvalitativ visuell analys av tio svartvita fotografier från Hasse Perssons fotobok *Studio 54*.²⁶ Metoden används för att undersöka hur kläder, styling, kroppsliga uttryck och sociala relationer framträder i fotografierna, samt hur dessa visuella element producerar föreställningar om status, tillhörighet och social synlighet inom Studio 54:s visuella kultur.

Studien bygger på Gillian Roses kritiska visuella metodologi i *Visual Methodologies* med fokus på fotografiers visuella innehåll och sociala modalitet. Rose framhåller att fotografier inte bör förstås som neutrala dokumentationer av verkligheten, utan som kulturellt producerade representationer som skapar mening genom urval, komposition, blick och iscensättning. Fotografierna förstås därför inte som direkta bevis på hur Studio 54:s sociala verklighet såg ut, utan som visuella representationer av vilka kroppar, stilar och uttryck som framställs som betydelsefulla, synliga och socialt legitima inom klubbens bildvärld.²⁷

Det innebär också att studien inte gör anspråk på att fastställa hela Studio 54:s sociala verklighet. Analysen är istället avgränsad till hur status och tillhörighet produceras visuellt i Hasse Perssons fotografier. Materialet förstås därmed som ett estetiserat och historiserat bildmaterial där både fotografens blick och fotobokens efterhandskonstruktion påverkar vilka motiv, kroppar och situationer som synliggörs. Detta innebär att vissa kroppar, uttryck och situationer redan genom materialets urval och komposition ges större visuell centralitet än andra.²⁸

Fotografierna visar inte hela Studio 54:s sociala verklighet, utan de personer, situationer och uttryck som Hasse Persson valt att dokumentera. Därmed finns en risk att vissa kroppar, identiteter och sociala positioner osynliggörs redan innan analysen påbörjas. Studien kan därför inte uttala sig om vilka individer eller grupper som saknas i materialet, utan analyserar endast de visuella hierarkier och föreställningar om status och tillhörighet som produceras inom de fotografier som faktiskt publicerats.

²⁶ Persson, *Studio*, 2015

²⁷ Gillian Rose, *Visual Methodologies: An Introduction to the Interpretation of Visual Materials* (London: SAGE Publications, 200, s.1-6, 10 17 30, 37 75-77

²⁸ Rose, *Visual Methodologies*, 2001, s.6, 16 & 75-77

Eftersom fotografierna är hämtade ur en publicerad fotobok innebär materialet dessutom ett dubbelt urval: först genom fotografens dokumentation av nattlivet och därefter genom vilka bilder som inkluderats i den senare bokutgivningen. Fotografierna analyseras därför inte som transparenta återgivningar av nattklubbens sociala liv, utan som visuella representationer där status, glamour och tillhörighet redan har estetiserats genom fotografiets form och urval.²⁹

1.5.1 Analysens genomförande

För att göra analysen systematisk analyseras samtliga fotografier utifrån samma fasta analyskategorier. Dessa kategorier är:

- kläder och plaggens uttryck
- material såsom glitter, paljetter, päls, läder och transparenta tyger,
- kropp och grad av kroppslig exponering
- posering, kroppshållning och rörelse
- blickar och ansiktsuttryck
- placering i bilden
- relationer mellan personer
- ljus, kontrast och rumslig miljö
- samt synlighet och visuella statusmarkörer

Dessa kategorier används för att identifiera hur kroppar och stiluttryck framhävs och organiseras visuellt i fotografierna och har valts ut eftersom de bedömts särskilt relevanta för studiens fokus på status, synlighet och tillhörighet i fotografiskt bildmaterial. Genom att använda samma analyskategorier i samtliga fotografier etableras en mer systematisk och transparent analysstruktur, vilket stärker studiens analytiska konsekvens.

Analysen gör inte anspråk på att fastställa fotografiernas “egentliga” betydelse, utan undersöker hur visuella uttryck kan tolkas i relation till studiens teoretiska perspektiv och historiska kontext.³⁰

Analysen sker i tre steg. Först görs en denotativ beskrivning av vad som syns i bilden, exempelvis vilka kläder, material, kroppsliga uttryck, poser och relationer som framträder. Därefter görs en konnotativ tolkning av hur dessa visuella element kan förstås socialt,

²⁹ Rose, *Visual Methodologies*, s. 16, 75–77 & Hall, *Representation*, s. 16–24

³⁰ Rose, *Visual Methodologies*, 2001, s.6, 9, 15-16, 23, 29 & 75-77

exempelvis som uttryck för status, tillhörighet eller social synlighet.³¹ Slutligen relateras dessa tolkningar till studiens teoretiska perspektiv, framför allt Otto von Buschs teori om mode som social och mimetisk praktik samt Judith Butlers begrepp performativitet.

På så sätt etableras en tydlig analytisk rörelse från bildobservation till social tolkning och vidare till teoretisk förankring.

1.5.2 Semiotisk bildanalys: denotation och konnotation

Som en del av den visuella analysen används semiotiska begrepp för att strukturera tolkningen av fotografierna. Studien utgår särskilt från distinktionen mellan denotation och konnotation.

Denotation avser det som direkt kan observeras i bilden. Det kan exempelvis avse att en person bär paljetter, står i centrum av bilden, tittar mot kameran eller har en exponerad kropp. Konnotation avser de kulturella och sociala betydelser som dessa visuella uttryck kan bära. Glittrande och reflekterande material kan i nattklubbskontext associeras med glamour, exklusivitet och uppmärksamhet.³²

De semiotiska begreppen används inte som en separat metod, utan som verktyg inom den visuella analysen. De hjälper till att tydliggöra skillnaden mellan vad som faktiskt syns i fotografierna och hur dessa visuella uttryck kan tolkas i relation till status och tillhörighet.

1.5.3 Urval och material

Det empiriska materialet består av tio svartvita fotografier från Hasse Perssons fotobok *Studio 54*. Hasse Persson är en svensk fotograf som under slutet av 1970-talet dokumenterade Studio 54 och hade tillgång till nattklubbens inre miljöer.³³ Fotografierna kan därför förstås som producerade ur ett specifikt fotografiskt perspektiv, där urval, komposition och motivval påverkas av fotografens egna estetiska och dokumentära intressen. Ett annat fotografiskt material eller en annan fotograf hade kunnat synliggöra andra personer, situationer och sociala relationer. Studien analyserar därför inte Studio 54 som helhet, utan hur status och tillhörighet framträder genom just Perssons fotografiska representationer. Detta innebär också

³¹ Ibid. s.29, 75-82

³² Rose, *Visual Methodologies*, 2001, s.74-84

³³ Persson, *Studio*, 2014.

att studiens resultat är nära knutna till Perssons fotografiska praktik och inte nödvändigtvis hade sett identiska ut om ett annat fotografiskt material eller en annan fotograf valts. Fotografierna har valts genom ett strategiskt urval med syfte att fånga variationer i styling, kroppslig exponering, social interaktion och visuell synlighet inom nattklubbens fotografiska representationer.

Urvalet omfattar både enskilda individer och grupper samt fotografier med varierande grad av posering, kroppslig exponering och relationell interaktion. Vissa bilder framhäver teatraliska och uppmärksamhetssökande stiluttryck, medan andra synliggör hur placering i rummet, blickar och kroppshållningar bidrar till att producera social hierarki och tillhörighet. Urvalet har därmed gjorts för att möjliggöra en analys av flera olika sätt på vilka status och synlighet framställs visuellt i materialet.

Samtidigt innebär urvalet också vissa begränsningar. Fotografierna representerar inte hela Studio 54:s nattliv eller alla besökare som rörde sig i klubbmiljön mellan 1977 och 1980. Materialet är både selektivt och estetiskt präglad, vilket innebär att vissa kroppar, uttryck och situationer ges större synlighet än andra. Analysen kan därför inte uttala sig om Studio 54:s sociala verklighet i sin helhet, utan om hur status, tillhörighet och exklusivitet framträder i ett specifikt fotografiskt material.

Att fotografierna är svartvita påverkar också analysens fokus. Frånvaron av färg gör att kontraster, ljus, kroppslig exponering, materialitet och komposition får större analytisk betydelse. Reflekterande material, hud och ljussättning blir därmed centrala visuella element i produktionen av synlighet och hierarki inom bilderna.

1.6. Teori

I denna studie används Otto von Buschs teori om mode som social och mimetisk praktik tillsammans med Judith Butlers begrepp performativitet för att analysera hur status och tillhörighet framställs visuellt i fotografier från Studio 54. Teorierna används inte för att fastställa individernas faktiska identitet eller sociala position, utan för att undersöka hur fotografierna producerar intryck av status, synlighet och social legitimitet genom kläder, styling och kroppsliga uttryck.

Medan von Busch används för att förstå mode som social orientering, imitation och differentiering, används Butlers performativitetsbegrepp för att analysera hur kropp, pose och styling bidrar till att göra vissa identiteter och uttryck socialt begripliga och kulturellt betydelsefulla i fotografierna. Stuart Halls representationsteori fungerar samtidigt som ett övergripande perspektiv för att förstå hur mening produceras genom visuella och kulturella uttryck.³⁴

Tillsammans möjliggör teorierna en analys av hur kläder, kropp och styling samverkar i produktionen av social synlighet och kulturell legitimitet i fotografierna.

1.6.1 Mode och social synlighet

Otto von Busch beskriver i *Mimesis, Clothed in Violence* mode som ett socialt och mimetiskt fenomen där individer orienterar sig mot uttryck som förknippas med status, tillhörighet och social synlighet. Mode förstås därmed inte enbart som individuella val, utan som relationella praktiker där människor positionerar sig i förhållande till andra genom kläder och stiluttryck. Von Busch betonar särskilt relationen mellan imitation och differentiering. Individer söker samtidigt social gemenskap och visuell särskiljning genom estetiska uttryck, vilket gör mode till ett sätt att navigera sociala hierarkier och skapa kulturell legitimitet.³⁵

I denna studie används von Buschs teori för att analysera hur återkommande stiluttryck, material och visuella markörer framställs som socialt gångbara och eftersträvangsvärda i fotografierna från Studio 54. Perspektivet möjliggör därmed en analys av hur vissa kroppar och estetiska uttryck ges större visuell centralitet och positioneras som mer kulturellt legitima och socialt betydelsefulla än andra inom fotografiernas visuella ordning.³⁶

1.6.2 Performativitet och visuell identitet

Judith Butlers begrepp performativitet från *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*, används i studien för att analysera hur kroppsliga uttryck, poser och styling framträder som socialt begripliga och kulturellt läsbara i fotografierna från Studio 54. Butler

³⁴ Otto von Busch, "Mimesis, Clothed in Violence," *Contagion: Journal of Violence, Mimesis, and Culture* 25, 2018, s.79-81, 84-86 & Judith Butler, *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*, New York: Routledge, 2006, s.xv, 6, 23-24,34, 39, 185 & 203

³⁵ von Busch, 2018, s.79-84

³⁶ Ibid. s.79-81, 83-86

beskriver identitet som något som produceras genom upprepade handlingar och kroppsliga uttryck snarare än som ett stabilt eller naturligt tillstånd.³⁷

Performativitet förstås därmed inte enbart som iscensättning, utan som de upprepade kroppsliga uttryck genom vilka identitet och social positionering görs kulturellt begripliga. Perspektivet används därför för att analysera hur kroppar genom pose, blick, rörelse och exponering framställs som självsäkra, centrala och socialt betydelsefulla i fotografierna.³⁸

Butler används särskilt för att undersöka hur teatraliska kroppshållningar, genusuttryck och stiliserade poser bidrar till att producera intryck av status, självsäkerhet och social legitimitet i fotografierna.³⁹

1.6.3 Visuell intensitet och spektakulär synlighet

Richard Dyer beskriver underhållning och spektakulära visuella uttryck som kulturella former genom vilka känslor av energi, överflöd och social attraktionskraft produceras. Särskilt relevant för denna studie är Dyers fokus på ljus, materialitet och visuell intensitet som centrala element i produktionen av glamour och synlighet. I studien används därför Dyers perspektiv för att analysera hur reflekterande material, kroppsexponering och spektakulär styling organiserar uppmärksamhet och gör vissa kroppar mer visuellt framträdande än andra i fotografierna från Studio 54.⁴⁰

1. 7. Avgränsningar

En central avgränsning i studien är att fokus ligger enbart på Studio 54 som nattlivs- och representationsmiljö och inte andra nattklubbar eller discokultur. Detta för att möjliggöra en fördjupad analys av visuella representationer av kläder, kropp och styling i den specifika och väldokumenterade miljön, där frågor om status, synlighet och selektion varit särskilt framträdande.

Uppsatsen är vidare tidsmässigt avgränsad till perioden 1977-1980, då nattklubben var som mest inflytelserik och visuellt dokumenterad. Valet av tidsperiod är motiverat eftersom både

³⁷ Butler, 2006, s.xv, xxvi, 22, 34, 45, 175 & 190-191

³⁸ Ibid. s.xv, 23-24, 45, 185, 190-191

³⁹ Ibid. s.xv, 23-24, 34, 185, 191

⁴⁰ Dyer, 2002, s.20, 22-23, 25-26

nattklubbsskulturen och de estetiska uttrycken förändrades efter 1980, vilket gjorde den sena 1970-talets visuella estetik mindre sammanhållen. Vi har därför gjort avgränsningen för att analysera en sammanhållen estetisk och social kontext, samt säkerställa tillgång till relevant bildmaterial.

Det empiriska materialet består av ett strategiskt urval av 10 fotografier från klubbens inre rum. Fokus ligger på bilder där kläder, kropp och social interaktion är tydliga, vilket möjliggör en analys av hur social betydelse och exklusivitet produceras visuellt i fotografierna. Andra typer av material, såsom filmer och dokumentärer, har använts som kontextuell bakgrund men inte som empiri, för att behålla ett tydligt fokus på fotografier som visuella representationer.

Tematiskt avgränsas uppsatsen till hur kläder, kropp och styling framställs visuellt i fotografierna. Andra aspekter av Studio 54, såsom musik, ekonomi och kändiskultur, behandlas inte i detalj då syftet är att undersöka hur social position uttrycks visuellt.

Slutligen analyseras fotografierna som representationer snarare än objektiva avbildningar av verkligheten. Syftet är därmed att undersöka hur social betydelse, identitet och exklusivitet konstrueras visuellt, inte att fastställa hur dessa fenomen såg ut i praktiken.

1. 8. Disposition

Efter uppsatsens inledande delar följer analyskapitlet, där studiens empiriska material undersöks utifrån syfte och frågeställningar. Analysen är tematiskt uppbyggd och utgår från återkommande mönster i fotografier från Studio 54.

Inledningsvis behandlas hur kläder framträder som visuella uttryck för status, med fokus på estetiska och materiella drag som bidrar till att göra social position synlig. Därefter riktas uppmärksamheten mot kropp, styling och performativ framtoning, där det analyseras hur identitet och social positionering konstrueras genom kroppslig framtoning, pose och styling.

Vidare undersöks hur synlighet och sociala relationer tar form i bilderna, med särskilt fokus på hur vissa individer och uttryck positioneras som mer centrala än andra. I detta avsnitt diskuteras även hur visuella normer kan kopplas till sociala hierarkier och former av inkludering och exkludering.

Uppsatsen avslutas med en slutdiskussion där studiens resultat sammanfattas och sätts i relation till tidigare forskning och teoretiska perspektiv. Här diskuteras även studiens begränsningar samt möjliga vidare forskningsområden.

2. Analys

2.1 Kläder som markörer för status

I detta avsnitt analyseras hur kläder framträder som visuella markörer för status i fotografierna. Analysen fokuserar på hur material, plagg, accessoarer och silhuetter fungerar som visuella markörer för status och social tillhörighet i fotografierna. Vidare undersöks hur exklusiva, spektakulära och estetiskt överdrivna uttryck återkommer i bildmaterialet och bidrar till att skapa visuell hierarki mellan olika kroppar och stilar. Genom att undersöka återkommande drag i fotografierna blir det möjligt att analysera hur status görs visuellt genom kläder och styling i klubbens sociala rum.

2.1.1 Denotation

I flera av fotografierna från Studio 54 framträder kläderna genom användningen av glittriga och reflekterande material som fångar ljuset i den mörka klubbmiljön. I Bild 2 syns metallic- och latex liknande material tillsammans med paljetter och masker, medan Bild 3 visar en kroppsnära byxdress täckt av paljetter och stora fjäderdetaljer. Liknande uttryck återkommer i Bild 7 där flera personer bär reflekterande plagg och smycken som framhävs genom ljussättning och komposition. Även i Bild 8 används glitrande material och pärldraperingar som framhäver kroppen och gör den visuellt framträdande i fotografiet. De reflekterande materialen återkommer genomgående i bilderna och bidrar till att vissa kroppar drar till sig mer uppmärksamhet än andra.

Återkommande i materialet är även användningen av formella och välskräddade plagg. I Bild 1 och Bild 4 bär flera personer smoking, kostym och aftonplagg i material som framstår som satin, velour och ull. Kläderna kombineras med accessoarer som slipsar, hattar, solglasögon och smycken. I kontrast till de mer extravaganta uttrycken i andra fotografier framstår dessa stiluttryck som mer nedtonade men fortfarande tydligt exklusiva och uppklädda.

Flera fotografier präglas samtidigt av kroppsnära och exponerade klädpraktiker där naken hud blir en central del av stylingen. I Bild 5 syns en person som endast bär vita stövlar, långa

handskar och en stor peruk medan resten av kroppen är naken. Även i Bild 8 och Bild 9 framhävs kroppen genom transparens, bar hud och kroppsnära plagg, medan Bild 10 ställer en naken kropp mot en annan kropp täckt av nätliknande och reflekterande material. Kroppen framträder därmed som ett centralt visuellt element i flera av fotografierna.

Genomgående i materialet används även dekorativa detaljer och teatralisk styling. Masker, dramatisk makeup, stora frisyrier och markerade silhuetter återkommer i flera bilder, särskilt i Bild 2, Bild 3 och Bild 10. Flera personer framstår som medvetet stylade genom hår, smink och accessoarer som förstärker de visuella uttrycken i fotografierna.

2.1.2 Konnotation

De återkommande glittriga, reflekterande och extravaganta materialen i fotografierna kan konnotera glamour, exklusivitet och ekonomiskt kapital. Paljetter, metallicmaterial och stora dekorativa detaljer gör kropparna visuellt framträdande och kan förstås som uttryck för en estetik där synlighet och uppmärksamhet blir centrala symboler för status. I nattklubbens mörka miljö fungerade dessa material dessutom som sätt att bokstavligen dra till sig ljus och blickar, vilket förstärker intrycket av social betydelse och närvaro.

De formella och exklusiva plaggen i Bild 1 och Bild 4, som smokingar, slipsar och eleganta aftonkläder, kan associeras med överklass, celebritetskultur och social legitimitet. Material som satin, velour och välskräddade kostymer signalerar inte endast ekonomiska resurser utan också kunskap om sociala och estetiska koder. Kläderna framstår därmed som visuella markörer för att personerna tillhör en privilegierad och exklusiv miljö.

Den återkommande kroppsexponeringen kan samtidigt konnotera självsäkerhet, sexuell frigörelse och kontroll över den egna kroppen. I Bild 5, 8, 9 och 10 framstår nakenhet och transparens inte som slumpmässiga utan som medvetna estetiska uttryck där kroppen används som ett centralt modeobjekt. Genom kombinationen av naken hud och exklusiva accessoarer framstår kroppen som stylad och iscensatt snarare än naturlig, vilket kan associeras med nattlivets performativa och spektakulära kultur. De teatraliska och genusöverskridande uttrycken i exempelvis Bild 2 och Bild 10 kan vidare konnotera kreativ frihet, normbrott och experimenterade identiteter. Masker, fjädrar, dramatiskt smink och svårtolkade silhuetter gör att kläderna närmar sig kostym och performance snarare än vardagsmode. Detta skapar ett uttryck för individualitet framstår som värdefullt social kvalitet inom klubbmiljön.

Accessoarer såsom stora smycken, pärlor, hattar och andra detaljer kan förstås som symboler där lyx och social tillhörighet. De fungerar inte enbart som dekoration utan förstärker kropparnas visuella närvaro och gör vissa personer mer framträdande än andra. I flera av bilderna samspelar accessoarer med ljussättning och kroppsexponering på ett sätt som gör individer till det visuella centrum i fotografierna, vilket ger en stark känsla av hög social status. Kroppsspråket och placeringen i bilderna bidrar till fler konnotationer av status. Personer som står centrerade, upplysta och självsäkert poserade framstår som mer betydelsefulla och legitima i Studio 54s sociala rum. De raka kroppshållningarna, direkta blickarna och medvetna poserna kan associeras med kontroll, självsäkerhet och vanan att bli betraktad. På så sätt framstår status inte enbart genom själva kläderna utan genom hur de bärs och iscensätts genom kroppen.

2.1.3 Social kontext

Fotografierna från Studio 54 synliggör hur kläder och styling fungerar som sociala praktiker genom hur status och tillhörighet görs visuellt läsbara. De återkommande glittriga materialen, extravaganta siluetterna och de kroppsnära klädpraktikerna framstår inte enbart som estetiska uttryck, utan som sätt att skapa social synlighet inom nattklubbens visuella kultur. Madison Moore beskriver Studio 54 som en miljö byggd på att se och bli sedd, där gästerna förväntades "work a look" och där styling fungerade som en central del av klubbens sociala struktur.⁴¹ I empirin blir detta synligt genom hur kroppar framhävs genom ljussättning, centrala placeringar och reflekterande material som glitter och paljetter, vilket riktar uppmärksamheten mot specifika individer i bildrummet. Fotografierna tyder på en önskan om att bli sedda och en medvetenhet kring sina kläder och styling val. Detta blir särskilt tydligt i Bild 3 och Bild 7 där blickar riktas mot personerna som bär glitter, stora smycken och andra attribut som drar uppmärksamhet och gör dem visuellt framträdande.

Den ökända dörrpolitiken på Studio 54 var central och det som avgjorde vilka som fick tillträde till nattklubbens sociala rum. Enligt Moore var den dörrpolitik inte bara en kontrollfunktion utan en form av teatralisk casting, där gästernas valdes ut utifrån sin visuella framtoning och förmåga att bidra till klubbens estetiska energi.⁴² Kläderna fungerade som den primära markören för om en individ var värdig att delta under kvällens föreställning. Moore citerar Jim Fouratt som menar att se "fabulous" ut var det enda som gjorde att man fick

⁴¹ Moore, 2013, s. 63

⁴² Moore, 2013, s. 71

komma innanför nattklubbens dörrar.⁴³ Ordet fabulous beskriver Moore som ett socialt kapital som gav makt, synlighet och tillträde genom förmågan att iscensätta sig själv visuellt.⁴⁴ För att uppnå "fabulousness" i klubbens mörker användes material som paljetter, glitter, metallic och strass likt i Bild 2, 3, 7 och 8. I nattklubbens mörka miljö fångar dessa material ljuset och gör vissa kroppar mer visuellt framträdande än andra. Materialen fungerade därmed inte enbart som dekorativa inslag utan som sätt att dra blickar och etablera social närvaro i Studio 54s visuella kultur. Status framstår därför som nära kopplat till förmågan att kontrollera uppmärksamhet och bli sedd på dansgolvet.

Det kan vidare förstås genom Otto Von Busch och René Girards resonemang kring mode som en mimetisk och social praktik. Girard menar att begär inte uppstår autonomt utan formas genom imitation av andra människor och deras begär. Inom mode innebär detta att vissa plagg och stiluttryck blir eftersträvansvärda eftersom de bärs av personer med hög status. Genom att imitera klädval försöker människor uppnå samma sociala legitimitet.⁴⁵ Von Busch beskriver detta som en triangulär relation mellan ett subjekt, ett objekt och en modell. Statusen sitter inte i plagget självt utan i den sociala positionen hos personen som vi försöker efterlikna.⁴⁶

För att applicera den mimetiska triangeln i bilderna så kan vi identifiera subjektet, objektet och modellen. Modellen kan ses som kändiseliten, Michael Jackson syns till exempel i Bild 7, och Calvin Klein och Brooke Shields syns i Bild 1, menar Hasse Persson.⁴⁷ Deras närvaro kan skapa den ursprungliga betydelsen av vad som var eftersträvansvärt. Objektet kan ses som de metalliska material och spets som M. Jackson bär samt exponering av hud och stora smycken eftersom det är vad B. Shields bär. Plaggen och accessoarerna behöver inte bära status i sig själva, men de laddas med värde eftersom de bärs av "modellerna". Subjektet utgörs av andra besökare som genom mimetiskt begär imiterar modellernas klädval för att uppnå samma sociala legitimitet och därmed passera dörren.

Detta kan även relateras till Judith Butlers teori om performativitet, där identitet och social position inte ses som stabila egenskaper utan som något som produceras genom upprepade

⁴³ Ibid. s. 61

⁴⁴ Ibid. s. 62-64

⁴⁵ von Busch, 2018, s. 83 & 84

⁴⁶ Ibid. s. 85

⁴⁷ Persson, *Studio 54*.

kroppsliga och stiliserade handlingar.⁴⁸ I fotografierna iscensätts status genom självsäkra poser, direkta blickar och medvetna kroppshållningar, där kroppen används för att framhäva kläderna och dra till sig uppmärksamhet. Status framstår därmed inte som något individen besitter, utan som något som kontinuerligt produceras genom styling, kroppsspråk och visuell framtoning.⁴⁹

Detta blir särskilt tydligt i Bild 3, 5 och 8 där de glittrande materialen, kroppsexponeringen och centrala placeringarna i bilderna samverkar med poser och blickar, det skapar ett intryck av självsäkerhet och social betydelse. I Bild 3 framhävs exempelvis kvinnans kropp genom den glittrande jumpsuiten och den mörka bakgrunden, medan kvinnan i Bild 8 isoleras genom kamerablixten och sin centrala position i förgrunden. Kläderna fungerar därmed inte enbart som dekorativa objekt, utan aktiveras genom kroppen och blir en del av en performativ praktik där status och tillhörighet görs visuellt läsbara inom nattklubbens sociala rum.⁵⁰

De återkommande materialen, kropps nära silhuetterna och exklusiva accessoarerna bidrar till att etablera en visuell norm för vilka uttryck som framstår som eftersträvaransvärda inom nattklubbens miljö. Fotografierna tyder därmed på att status inte enbart handlade om individuella val, utan också om förmågan att reproducera och iscensätta specifika estetiska ideal.⁵¹

Fotografierna från Studio 54 fungerar samtidigt inte som neutrala dokumentationer av nattlivet utan som visuella representationer där vissa kroppar och uttryck framhävs mer än andra. Karen de Perthuis beskriver modiefotografi som en praktik som aktivt producerar glamour, begär och social betydelse genom ljus, komposition och iscensättning.⁵² Det blir synligt i fotografierna genom hur vissa individer placeras centralt i bildrummet och framhävs genom reflekterande material, exponerad hud och direkta blickar mot kameran. I bild 6 riktas blickarna direkt mot kameran, vilket konnoterar självsäkerhet och medvetenhet. I bild 4 används starka kontraster mellan mörk bakgrund och ljusa skjortor samt centrerade ansikten, vilket gör dem visuellt framträdande och socialt betydelsefulla.

⁴⁸ Butler, 2006, s. 178.

⁴⁹ Ibid. s. 173-174

⁵⁰ Entwistle, 2000, s. 36-39

⁵¹ Butler, 2006, s. 191.

⁵² De Perthuis,, 2020 s. 253–254

Utifrån Diana Cranes resonemang kan kläderna i fotografierna vidare förstås som visuella markörer för social status och kulturellt kapital. Crane beskriver kläder som en av de mest synliga formerna av konsumtion och som ett centralt sätt att signalera social position och grupptillhörighet genom subtila skillnader i stil, material och detaljer.⁵³ Det blir synligt i fotografierna genom användningen av skräddade silhuetter, formella plagg och exklusiva accessoarer som exempelvis kostymer, smycken och välkoordinerade stylingpraktiker. I Bild 4 framhävs exempelvis de ljusa skjortorna, kavaljer i olika exklusiva material, slipsar och hattar, vilket bidrar till ett intryck av elegans och social kontroll.

Cranes resonemang kompletterar analysen genom att visa hur kläder fungerar som resurser för social positionering. I fotografierna samverkar plagg, accessoarer och kroppsspråk för att skapa intryck av kontroll, sofistikation och social betydelse.⁵⁴

Detta kan vidare förstås genom Stuart Halls teori om representation, där mening inte ses som något naturligt inneboende i objekt eller kläder utan något som produceras, genom kulturella tecken och visuella koder.⁵⁵ Hall beskriver mode och visuella uttryck som ett språk genom vilket sociala betydelser kommuniceras.⁵⁶ I fotografierna blir det synligt genom hur exklusiva accessoarer som slipsar, solglasögon, stora halsband och pärlor fungerar som kulturellt läsbara tecken för elegans, status och tillhörighet. Kläderna signalerar därmed inte enbart social position genom materiellt värde, utan genom de kulturella betydelser som kopplas till dem inom nattklubbes sociala kontext.⁵⁷

Genom dessa kulturella koder etableras vissa estetiska uttryck som mer legitima och eftersträvaransvärda än andra inom Studio 54:s sociala miljö. Exklusiva accessoarer, formella plagg och noggrant koordinerad styling bidrar därmed till att producera föreställningar om status och social tillhörighet i fotografierna.

2.2 Kropp, styling och performativ synlighet

Medan föregående avsnitt fokuserade på kläder och materiella statusmarkörer riktas uppmärksamheten här mot kroppen som bärare av dessa uttryck. Fokus ligger på pose, blick,

⁵³ Crane, 2000, s. 1–3

⁵⁴ Ibid. s. 2–3

⁵⁵ Hall, 1997, s. 24

⁵⁶ Ibid. s. 18–19

⁵⁷ Ibid. s. 21–22

kroppshållning och performativ framtoning snarare än på själva plaggen. I fotografierna från Studio 54 framträder kroppen som ett centralt visuellt objekt genom exponering, posering och spektakulär styling. Kroppar placeras i ljus, centrum och kamerans fokus på sätt som gör vissa uttryck mer synliga och socialt betydelsefulla än andra. Analysen undersöker hur kropp, styling och pose samverkar i produktionen av status och tillhörighet i fotografierna. Med utgångspunkt i Judith Butlers begrepp performativitet analyseras hur identitet framträder genom återkommande kroppsliga uttryck och visuella handlingar.⁵⁸ Otto von Buschs teori om mode som social och mimetisk praktik används samtidigt för att förstå hur vissa estetiska uttryck framstår som socialt gångbara och eftersträvansvärda inom fotografiernas visuella ordning.⁵⁹

2.2.1 Denotation

I det empiriska materialet återkommer den exponerade kroppen som ett centralt visuellt uttryck. Flera fotografier visar kroppar där naken hud kombineras med reflekterande och iögonfallande attribut såsom höga stövlar, handskar och glittrande accessoarer. I Bild 5 syns exempelvis en person bakifrån där vita stövlar, långa handskar och en blond peruk kontrasteras mot en i övrigt naken kropp. Kroppen framträder tydligt genom kontrasten mellan ljus hud och mörk bakgrund, samtidigt som ljuset reflekteras i materialens ytor.

Personernas kroppshållningar, blickar och placeringar i bildrummet bidrar till vilka som framträder som mest centrala i fotografierna. I flera bilder placeras vissa individer nära kameran eller i bildens centrum, samtidigt som ljussättning och kontraster riktar uppmärksamheten mot deras kroppar. Direkta blickar och markerade poser återkommer genom materialet och förstärker intrycket av självsäkerhet och visuell närvaro.

Liknande visuella uttryck återkommer i Bild 8 där en person med bar överkropp bär pärlhalsband och glittrande detaljer tillsammans med en hellång kjol. Reflekterande material såsom paljetter och metallictyger återkommer i flera fotografier och fångar ljus i den mörka klubbmiljön. I Bild 3 framträder en person i en glittrande jumpsuit med stora fjädrar, placerad centralt i bildrummet. Placering, ljussättning och reflekterande material riktar uppmärksamheten mot kroppen i fotografiet.

⁵⁸ Butler, 2006, s.34, 185, 191

⁵⁹ von Busch, 2018, s.79, 81, 86

Återkommande i materialet är även markerade poser, direkta blickar mot kameran och kroppshållningar som påminner om modedefotografi. I flera fotografier används masker och dramatisk makeup som visuellt framhäver kroppen och ansiktet. I Bild 2 och Bild 10 framstår genusmarkörer som visuellt förskjutna eller otydliga genom styling, makeup och kroppslig presentation.

2.2.2 Konnotation

På en konnotativ nivå framstår kroppsexponeringen i fotografierna inte som en frånvaro av mode, utan som en del av den visuella styling genom vilken kropparna görs socialt framträdande. Kombinationen av naken hud och reflekterande attribut bidrar till att kropparna framstår som visuellt självsäkra och uppmärksamhetscentrerade i fotografierna. Hud, ljus och reflekterande material samverkar därmed i produktionen av kroppar som ges visuell centralitet inom fotografiernas nattlivsmiljö. Med Richard Dyers perspektiv kan denna visuella intensitet förstås genom hur glamour och spektakulära uttryck organiserar uppmärksamhet och gör vissa kroppar mer visuellt framträdande än andra.⁶⁰ Med Nicholas Mirzoeffs perspektiv på visualitet kan denna synlighet samtidigt förstås som socialt organiserad snarare än neutral. Mirzoeff beskriver visualitet som de visuella ordningar genom vilka vissa kroppar och uttryck görs mer synliga, legitima och kulturellt betydelsefulla än andra. I fotografierna framträder därför styling, kroppslig exponering och självsäkra poser inte enbart som individuella uttryck, utan som visuella strategier genom vilka kropparna ges social legitimitet och centralitet inom Studio 54:s fotografiska bildvärld.⁶¹ Moore beskriver hur förmågan att ”*work a look*” fungerar som en central social resurs i nattlivskulturer där synlighet och estetisk framtoning är nära kopplade till social betydelse och tillhörighet.⁶²

De återkommande materialen, såsom paljetter, metallityger och fjädrar, bidrar till att vissa kroppar fångar ljus och uppmärksamhet mer än andra, vilket gör dem visuellt framträdande i bildrummet. Materialen fungerar därmed inte enbart dekorativt, utan bidrar till att producera intryck av exklusivitet och visuell dominans i fotografierna. De reflekterande materialen producerar därmed inte endast dekorativa effekter, utan bidrar också till att skapa den typ av glamourösa synlighet som Dyer beskriver som central inom spektakulära underhållningsmiljöer.⁶³ De direkta blickarna mot kameran och de markerade poserna

⁶⁰ Dyer. 2002. s.20, 23, 26

⁶¹ Mirzoeff, 2001, s. xiii, xviii, xix , 1-6

⁶² Moore, 2013, s. 62-66

⁶³ Dyer. 2002. s.19-20, 22, 26, 31

framställer samtidigt kropparna som medvetna om kamerans blick och den visuella betydelsen av att inta bildens centrum. Med Crane kan de glittrande materialen och den spektakulära stylingen förstås som visuella markörer genom vilka kropparna positioneras som socialt framträdande och kulturellt betydelsefulla inom fotografiernas visuella ordning.⁶⁴

De teatraliska och könsöverskridande uttrycken bidrar samtidigt till att identitet konstrueras visuellt genom styling, pose och kroppslig framtoning genom styling, pose och kroppslig framtoning snarare än som stabil eller naturligt given. Genom masker, makeup och stiliserade kroppsuttryck framställs identitet som något performativt och föränderligt. Fotografierna producerar därmed en bildvärld där synlighet, kropp och estetisk framtoning fungerar som centrala sociala resurser. Med Stuart Halls representationsteori kan fotografierna förstås som visuella representationer som organiserar vilka kroppar och uttryck som ges uppmärksamhet, centralitet och kulturellt värde. Fotografierna bidrar därmed till att etablera en visuell ordning där vissa estetiska uttryck framstår som mer eftersträvaransvärda och socialt legitima än andra.⁶⁵

2.2.3 Social kontext

Med Judith Butlers perspektiv kan de återkommande poserna, blickarna och kroppshållningarna förstås som performativa uttryck genom vilka identitet och social betydelse produceras visuellt i fotografierna. Kropparna framställs inte som bärare av fasta identiteter, utan som socialt och visuellt producerade genom styling, pose och exponering. Status framstår därmed inte som något stabilt eller naturligt givet, utan som något som produceras genom kroppslig framtoning, visuell centralitet och relationen till kamerans blick.⁶⁶

Med Entwistles perspektiv kan kropp, styling och posering samtidigt förstås som situerade praktiker genom vilka individer gör sig socialt begripliga inom fotografiernas nattlivsmiljö. Detta blir synligt genom hur återkommande poser, exponerade kroppar och reflekterande material organiserar uppmärksamhet och synlighet i bilderna. De kroppar som placeras i ljus, centrum och kamerans fokus framstår samtidigt som mer socialt betydelsefulla än de kroppar som förblir i bakgrund eller mörker.⁶⁷ Detta kan även förstås genom Mirzoeffs resonemang

⁶⁴ Crane, 2000, s. 3–10.

⁶⁵ Hall, 1997, s. 16–24

⁶⁶ Butler, 2006, s. xv, 34 & 191

⁶⁷ Entwistle, 2015, s. x-xii, 4–5, 10–11 & 31–32

kring visualitet, där sociala ordningar producerar synlighet genom att göra vissa kroppar och uttryck mer visuellt legitima än andra. I relation till Studio 54 blir detta särskilt tydligt genom hur fotografierna konsekvent riktar fokus mot de mest estetiskt framträdande kropparna, medan andra kroppar förblir perifera eller anonyma i bildrummet. Synlighet framträder därmed inte som neutral representation, utan som en central mekanism i produktionen av status och social tillhörighet.⁶⁸

Detta kan även förstås genom Otto von Buschs resonemang kring mode som en mimetisk praktik präglad av imitation och differentiering. De återkommande uttrycken av kroppsexponering, reflekterande material och teatralisk styling bidrar till att skapa visuella likheter mellan kropparna, samtidigt som variationer i pose, styling och kroppslig framtoning möjliggör individuell särskiljning inom samma estetiska ram. Fotografierna framställer därmed nattlivet som en visuellt organiserad miljö där styling, kropp och synlighet fungerar som centrala resurser för social uppmärksamhet och exklusivitet.⁶⁹

Samtidigt synliggör fotografierna hur vissa uttryck ges större kulturellt värde och visuellt eftersträvarsvärda än andra. Genom kropparnas placering, kamerans fokus och den återkommande betoningen av vissa estetiska uttryck producerar fotografierna en visuell hierarki där vissa kroppar ges större social betydelse och fotografisk synlighet än andra.

⁶⁸ Mirzoeff, 2001, s.2-6

⁶⁹ von Busch, 2018, s.79-81, 83, 85-86 & Moore, 2013, s. 62-63, 66-67 & 69-71

2.3 Synlighet, tillhörighet och hierarki

Medan föregående avsnitt fokuserade på individens kroppsliga framtoning riktas uppmärksamheten här mot relationerna mellan människor i fotografierna. Analysen undersöker hur placeringar, blickar, gruppbildningar och social interaktion bidrar till att skapa hierarkier, tillhörighet samt inkludering och exkludering inom Studio 54:s visuella kultur. I följande del analyseras hur synlighet, social tillhörighet och hierarkier produceras visuellt i fotografierna från Studio 54. Fokus ligger på hur ljussättning, placering, kroppsspråk, styling och relationer mellan personer bidrar till att vissa individer framstår som mer centrala och betydelsefulla än andra. Analysen undersöker även hur exklusivitet och social gemenskap uttrycks genom kläder poser och interaktioner, samt hur vissa kroppar och uttryck görs med framträdande i klubbmiljön än andra.

2.3.1 Denotation

I flera av bilderna framställs vissa personer som mer synliga än andra genom placering, ljussättning och styling. Personerna som står i bildens centrum är ofta upplysta och bär iögonfallande kläder eller accessoarer. I bild 1 syns en kvinna placerad mellan två män och är den person som tydligast drar blickar till sig genom den centrerade positioneringen i fotografiets mitt samt att hon bär en mörk sammetsliknande klänning med en skärp i midjan i ett glittrigt material. Personerna runt omkring är placerade längre bak i mörkare partier av bilden och bär mer vardagliga kläder som är mindre uppmärksamhetsväckande. Kvinnan och männen i bildens centrum bär mörka kläder, männen bredvid kvinnan bär båda svart smoking, med vit skjorta och svart fluga. Personerna i bildens bakgrund bär ljusare plagg som är svårare att åtskilja.

I flera bilder syns tydliga kontrast mellan personer i förgrund och bakgrund. I bild 4 står fyra personer tätt tillsammans i bildens främre del medan andra människor endast skimras i bakgrunden. Gruppen i förgrunden bär kostymer, slipsar, solglasögon och eleganta material som satin och sidenliknande tyger. Ljuset är koncentrerat mot deras ansikten och överkroppar medan bakgrunden nästan försvinner i mörker. Personerna står nära varandra och verkar fokuserade på sitt eget sällskap snarare än på omgivningen.

Även i bild 6 framträder en mindre grupp som tydligt avgränsad från miljö runt omkring. Tre personer står centralt placerade och håller drinkar i händerna medan en fjärde person syns

längre bak och inte verkar tillhöra samma sällskap. Kläderna i förgrunden består av leopardmönster, metalliska detaljer, kedjor, smycken och sidenliknande material. Personerna står tätt tillsammans och riktar sina blickar mot kameran. Bakgrunden är begränsad och suddig vilket gör att uppmärksamheten riktas mot gruppen i centrum.

I flera bilder används kroppen och kläderna för att skapa synlighet i klubbmiljön. I Bild 3 framträder kvinnan ensam i centrum mot en nästan svart bakgrund. Hennes glittriga byxdress och stora fjäder detaljer reflekterar ljuset och gör henne mycket framträdande i bilden. Personerna runt omkring henne syns endast delvis eller hamnar utanför fokus.

Liknande visuella hierarkier syns i Bild 5 och Bild 8 där kvinnorna är i förgrunden och exponeras genom naken hud, ljusa accessoarer och stark ljussättning. Personerna omkring dem bär mer nedtonade eller mörkare kläder och får mindre uppmärksamhet. I båda bilderna framstår huvudpersonerna som tydligt avskilda från mängden trots att de befinner sig på ett folktätt dansgolv.

Flera bilder visar också hur vissa personer verkar självklara i miljön genom kroppsspråk och social närhet. Personerna står ofta tätt tillsammans, håller drinkar, samtalar eller rör sig på dansgolvet. I exempelvis Bild 7 och Bild 9 framställs kropparna i rörelse samtidigt som människorna omkring dem löses upp i oskärpa och mörker. Detta gör att vissa individer framstår som centrala och synliga medan andra reduceras till en anonym bakgrund.

2.3.2 Konnotation

De visuella skillnaderna mellan förgrund och bakgrund i fotografierna konnoterar social hierarki och exklusivitet genom att vissa kroppar görs mer synliga än andra. Personerna som placeras centralt i bilderna och belyses starkast framstår som betydelsefulla och socialt legitima inom nattklubbens miljö eftersom de representeras mest. Medan människorna i bakgrunden reduceras till en anonym massa. Den återkommande användningen av reflekterande ljus genom kamerans blixtnamn samt de mörka bakgrunderna skapar ett visuellt fokus där vissa individer framträder som huvudpersoner i klubbens sociala rum. Detta blir tydligt i Bild 3 där kvinnans paljettklädda kropp och stora fjädder detaljer reflekterar ljuset mot den nästan svarta bakgrunden, vilket gör att hon framstår som isolerad och visuellt dominant. Även i Bild 8 framhävs kvinnans kropp genom det starka ljuset mot hennes bara hud och

pärldetaljer, medan människorna omkring henne upplöses i mörker och rörelseoskärpa. Synlighet framstår därmed som nära kopplat till status och tillhörighet.

De täta grupperingarna i flera bilder kan samtidigt konnotera exklusivitet och social gemenskap. Personerna står ofta nära varandra, håller i drinkar och riktar blickar mot kameran eller mot sitt eget sällskap, vilket skapar ett intryck av självsäkerhet och etablerad tillhörighet. Det kan signalera att Studio 54 inte enbart fungerade som en nattklubb, utan som ett socialt rum där relationer och nätverk visualiserades genom kropparnas placering i bilderna. Personerna i centrum framstår som självklara deltagare i miljön, medan de människor som endast syns i bakgrunden eller i utkanten av bilderna får en mer anonym och underordnad roll. I Bild 1 blir detta synligt genom hur Brooke Shields, Calvin Klein och Steve Rubell står tätt tillsammans i bildens centrum medan människorna omkring dem hamnar längre bak och riktar sina blickar mot gruppen. Även i Bild 6 framstår den centrala gruppen som socialt sammanhållen genom de gemensamma drinkarna, kropparnas närhet och deras placering i bildens förgrund, medan mannen i bakgrunden framstår som mer isolerad från sällskapet. Fotografierna producerar därmed en visuell uppdelning mellan de som får ta plats och de som försvinner i mängden.

Kläderna och accessoarerna förstärker dessa konnotationer genom att fungera som visuella markörer för social status och kulturellt kapital. Formella kostymer, hattar, smycken, exklusiva material ger en känsla av sofistikation och ekonomiska resurser, medan glitter, metallic och fjäderdetaljer signalerar synlighet och performativ självsäkerhet. I flera bilder samverkar dessa attribut med självsäkra poser och direkta blickar mot kameran, vilket skapar ett uttryck av kontroll och medvetenhet kring den egna visuella framtoningen. I Bild 4 bidrar kostymerna, slipsarna, solglasögonen och hatten till ett uttryck av elegans och social auktoritet, medan de mer extravaganta materialen i Bild 2 och 10 sapar ett teatraliskt uttryck som tydligt drar till sig uppmärksamhet. Kläderna fungerar därmed inte enbart som dekorativa objekt utan som verktyg för att skapa uppmärksamhet och etablera en position inom nattklubbens visuella hierarki.

Kroppsspråket bidrar också till dessa konnotationer. De avslappnade men samtidigt självsäkra kroppshållningarna ger intryck av att personerna är vana vid att bli betraktade och fotograferade. I flera bilder framstår individerna som medvetna om kamerans närvaro och använder poser, blickar och kroppsliga uttryck för att förstärka sin synlighet. Detta blir

exempelvis tydligt i Bild 2 där mannen till höger riktar blicken direkt mot kameran samtidigt som hans glansiga klädsel reflekterar ljuset och gör honom visuellt framträdande. I Bild 9 skapas istället en känsla av social och kroppslig närhet genom hur kropparna lutar sig mot varandra och rör vid varandra mitt i rörelsen på dansgolvet. Fotografierna kan därför förstås som representationer där statis produceras visuellt genom samspelet mellan kropp, kläder och social placering. Studio 54 framstår därmed som en miljö där synlighet fungerade som en form av social valuta, där vissa kroppar och uttryck gjordes mer betydelsefulla än andra.

2.3.3 Social kontext

Fotografierna från Studio 54 synliggör inte enbart individuella stiluttryck, utan producerar även visuella hierarkier där vissa kroppar och grupper framstår som mer centrala och betydelsefulla än andra. Genom ljussättning, komposition, kroppsspråk och sociala relationer skapas en visuell ordning där synlighet och tillhörighet framstår som nära sammankopplade med status.

Detta kan förstås genom Moores resonemang kring Studio 54 som en miljö där social status var nära kopplat till förmågan att vara visuellt framträdande. Moore beskriver klubbens kultur byggd kring en "currency of fabulousness", där vissa kroppar gav större synlighet eftersom de bidrog till nattklubbens estetiska och sociala energi. Personer som kunde "work a look" genom kläder, poser och kroppsliga uttryck stram stod enligt honom som mer värdefulla inom klubbens visuella kultur.⁷⁰

Detta blir synligt i fotografierna genom hur vissa individer framhävs genom sina uppmärksamhetsdragande attribut i form av fjädrar, tydliga mönster, peruker, glitter samt nakenheten i flera bilder. Även placeringarna i bilderna och den tydliga ljussättningen blir en tydlig kontrast mot de andra människor som försvinner i bakgrunden eller upplöses i mörker. I exempelvis Bild 3 framträder kvinnan i den glittriga jumpsuiten mot en nästan helt svart bakgrund, vilket gör hennes kropp visuellt dominant i bildrummet. Även i Bild 8 isoleras kvinnan i förgrunden genom kamerablixten och den starka kontrasten mellan hennes kropp och människorna runt omkring henne. Synligheten framstår därmed inte som slumpmässig utan som något som aktivt produceras genom kroppslig iscensättning och visuell presentation.⁷¹

⁷⁰Moore, 2013, s. 63

⁷¹ Moore, 2013, s. 63-64

Det kan vidare relateras till de Perthuis resonemang kring modedefotografi som en praktik som aktivt producerar glamour, begär och social betydelse genom komposition och iscensättning.⁷² De Perthuis menar att modedefotografi inte enbart dokumenterar människor och kläder utan producerar idealiserade representationer där vissa kroppar görs till objekt i betraktarens blick.⁷³ Fotografierna från nattklubben fungerar därmed inte som neutrala dokumentationer av nattlivet, utan som representationer där vissa kroppar gör mer betydelsefulla än andra genom ljus och blickar.

I flera bilder placeras specifika individer centralt i bildrummet samtidigt som bakgrunden reduceras till mörker eller anonym rörelse, vilket skapar en tydlig visuell hierarki. Detta blir exempelvis tydligt i bild 4 där ljuset koncentreras mot gruppen i förgrunden medan människorna i bakgrunden försvinner i mörkret. Personerna i centrum framstår därmed som objekt för betraktarens blick och produceras som symboler för glamour, exklusivitet och social legitimitet.⁷⁴ Samtidigt kan detta även problematisera föreställningen om fotografierna som autentiska representationer av nattlivet, eftersom ljussättning, kameravinklar och komposition aktivt konstruerar en idealiserad bild där viss kroppar och uttryck framstår som mer attraktiva och betydelsefulla än andra.⁷⁵

Moore beskriver även Studio 54 som en “social skulptur”, där nattklubben fungerade som en teatralisk miljö uppbyggd på att se och bli sedd.⁷⁶ För marginaliserade grupper, såsom svarta och latinska homosexuella män, menar Moore att denna synlighet kunde fungera som en form av “centering of the self”, där man genom styling tar plats i en offentlighet som annars osynliggör dem.⁷⁷ Detta blir särskilt tydligt i bild 2 mannen till vänster bär smink och mannen till höger är svart och bär ett reflekterande material. Mellan dem står en naken kvinna iklädd peruk och mask över ögonen, vilket ytterligare förstärker bildens teatraliska och performativa uttryck. De genusöverskridande och normbrytande uttrycken kan förstås som representationer av HBTQI+-identiteter och på den tiden alternativa sätt att uttrycka, kropp, kön samt sexualitet. Kropparna framstår därmed inte enbart som betraktade objekt, utan som aktiva iscensättningar av identitet och synlighet. Genom styling, poser och kroppslig exponering

⁷²de Perthuis, 2000, s. 253–255

⁷³de Perthuis, 2000, s. 254

⁷⁴Ibid. s. 254–255

⁷⁵Ibid. s. 254–255

⁷⁶Moore, 2013, s. 124–125

⁷⁷Ibid. s. 64

producerar fotografiet en visuell närvaro där marginaliserade uttryck ges utrymme att ta plats och bli socialt synliga inom nattklubbens rum.⁷⁸

Detta kan även relateras till Butlers teori om performativitet, där identiteten förstås som något som produceras genom upprepade kroppsliga handlingar och visuella uttryck.⁷⁹ Butler menar att vissa uttryck blir socialt begripliga och legitima genom att de kontinuerligt upprepas inom en specifik kulturell kontext.⁸⁰ I fotografierna återkommer flera attribut som kroppsexponering, extravaganta styling praktiker, glitter, poser och blickar, vilket producerar en visuell norm för hur glamour social synlighet kunde iscensättas i bilderna och inom nattklubbens miljö. Det blir särskilt tydligt i hur flera individer använder liknande kroppsliga och estetiska uttryck för att framstå som självsäkra, attraktiva och socialt betydelsefulla. I Bild 3 och Bild 8 framhävs kvinnornas kroppar genom stark ljussättning och kroppsnära silhuetter vilket drar uppmärksamheten mot kroppen som visuellt centrum. kropparna framstår därmed inte som naturliga eller spontana, utan som performativa iscensättningar där identitet och status produceras genom upprepade visuella handlingar.⁸¹

Samtidigt kan fotografierna även problematisera Butlers resonemang kring performativitet som något potentiellt frigörande. Även om de normbrytande och extravaganta uttrycken skapar utrymme för alternativa sätt att uttrycka kön och sexualitet, visar bilderna samtidigt hur dessa estetiska uttryck framstår som mer legitima och eftersträvarsvärda än andra. För att bli synlig inom nattklubbens visuella kultur verkar individerna behöver reproducera specifika normer kring glamour, attraktivitet och självsäker kroppslighet. Synlighet framstår därmed inte enbart som individuell frihet, utan även som beroende av förmågan att iscensätta rätt sorts kropp och visuellt uttryck.⁸²

Detta kan vidare diskuteras genom Nicholas Mirzoeffs teori om visualitet i *The Right to Look: A counterhistory of Visuality* från 2011. Mirzoeff menar att visuella system fungerar genom att klassificera, separera och göra vissa kroppar mer legitima och synliga än andra.⁸³ Han beskriver visualitet som en maktpraktik där auktoritet skapas genom att vissa människor

⁷⁸ Ibid. s. 64

⁷⁹ Butler, s. 179

⁸⁰ Ibid. s. 179-180

⁸¹ Ibid.

⁸² Ibid. s. 180.

⁸³ Mirzoeff, 2011, s. 1-3.

tillåts ta plats visuellt medan andra marginaliseras eller reduceras till bakgrund.⁸⁴ Detta perspektiv problematiserar Moores förståelse av Studio 54 som en plats där marginaliserade grupper kunde skapa agens genom fabulousness och performativ synlighet. Moore beskriver nattklubben som en miljö där mode, styling och extravaganta uttryck möjliggjorde en form av självrepresentation för grupper som annars riskerades att osynliggöras i offentligheten. Han menar att förmågan att “work a look” fungerade som en social valuta som gav tillträde och social legitimitet inom klubbens visuella kultur.⁸⁵

I fotografierna blir denna spänning mellan frigörelse och kontroll särskilt synlig i bild 4 där flera män i ljusa skjortor och mörka kostymer framträder tydligt mot den mörka bakgrunden. De centrerade kropparna, de upplysta ansiktena och de formella plaggen gör att vissa individer framstår som mer betydelsefulla än andra i bildrummet. De vita skjortorna och välskräddade plaggen fångar ljuset och skapar en stark visuell kontrast som drar blicken mot kropparna i förgrunden, medan andra personer i bakgrunden nästan försvinner i mörkret. Genom Mirzoeffs teori kan detta förstås som ett exempel på hur visualitet producerar hierarkier av synlighet där vissa kroppar gör mer legitima och framträdande än andra.⁸⁶ Samtidigt blir det tydligt hur mode och styling fungerar som sociala markörer. De formella plaggen signalerar inte enbart elegans utan även social legitimitet och tillhörighet inom nattklubbens exklusiva miljö.

Samtidigt kan bilden förstås genom Moores resonemang kring fabulousness och performativ synlighet.⁸⁷ De väl stylade kropparna och den medvetna iscensättningen tyder på en medvetenhet om att bli betraktad, där kläderna används för att skapa social närvaro och status. Fotografiet visar därmed hur Studio 54 fungerade som en plats där synlighet kunde skapa socialt värde men där denna synlighet samtidigt var beroende av att individer reproducerade specifika estetiska ideal. Det tyder på att nattklubbens visuella kultur inte enbart handlade om frigörelse och kreativitet, utan också om kontroll över vilka kroppar som fick bli synliga och uppfattas som betydelsefulla.⁸⁸

⁸⁴ Ibid., s. 3-5.

⁸⁵ Moore, 2013, s. 63–64

⁸⁶ Mirzoeff, 2011, s. 3–4

⁸⁷ Moore 2013, s. 63–66.

⁸⁸ Mirzoeff 2011, s. 3–5.

Tillhörighet till nattklubbens elit markerades genom förmågan att behärska specifika estetiska koder. Enligt Otto von Busch och René Girard skapas tillhörighet genom att människor imiterar de klädval som bärs av personer med hög status.⁸⁹ Det kan vi se genom de återkommande klädpraktikerna som paljetter, exponerad hud, exklusiva material, dekorativa accessoarer. Dessa klädval är återkommande i bilderna hos de som är centrerade och tar mycket plats i bilderna. Vi kan även titta på de gäster som är välkända, vad de har på sig och hur det imiteras av andra deltagare på klubben. I Bild 1 bär Brooke Shields en mörk klänning utan axelband, med ett stort halsband runt halsen och ett skärp i glittrigt material i midjan. Lika så ser vi på Bild 9 en person i en blus i mörkt material utan axelband och ett halsband runt halsen. Vi kan även se axelrämslösa kläder i både Bild 3 och Bild 7, men här bär båda personer inte mörka plagg utan plagg i glitter. I bilderna tyder detta på att imitation på nattklubben förekom eftersom flera attribut återkommer mellan bilderna. Kanske imiterade man de med hög status som hade en given plats på nattklubben för att öka chansen att få tillträde själv.

Hierarkin på Studio 54 var strikt och skapades främst genom den ökända dörrpolitiken, som fungerade som en slags teatralisk casting.⁹⁰ Hierarkin cementerades genom exkludering. Steve Rubell skapade en tydlig gräns mellan de utvalda i ljuset och de i mörkret utanför.⁹¹ Kläder användes som ett alibi för social segregation. Genom att peka på "fel" markörer som polyester skjorta, sneakers eller billiga material, utsågs en estetisk syndabock för att rättfärdiga gruppens exklusivitet.⁹² Utifrån Stuart Halls perspektiv görs hierarkier läsbara genom att vissa uttryck kodades som status.⁹³ Att känna igen kvalitet i sömmar eller exklusiva tyger krävde en informerad läsare, vilket även skapade den interna hierarkin bland de som blev insläppta.⁹⁴

2.4 Exkluderingens estetik

Analysen av fotografierna från Studio 54 visar att klubbens visuella kultur produceras genom både synlighet och selektion, där vissa kroppar och estetiska uttryck framställs som mer centrala och legitima än andra. Fotografierna riktar återkommande uppmärksamheten mot kroppar och estetiska uttryck som framstår som visuellt framträdande, attraktiva och

⁸⁹ von Busch, 2018, s. 80 & 85

⁹⁰ Moore, 2013 s. 66 & 77

⁹¹ "Studio 54: The Discothèque that Reinvented Nightlife" 2023, s. 7.

⁹² von Busch, 2018, s. 85–88

⁹³ Hall, 1997, s. 17-19

⁹⁴ Ibid. s. 24-26

kulturellt legitima, medan andra uttryck förblir perifera eller osynliga.⁹⁵ Med Nicholas Mirzoeffs perspektiv på visualitet kan detta förstås som en visuell ordning där synlighet fungerar som en form av social legitimering, samtidigt som andra kroppar och uttryck marginaliseras eller marginaliseras eller görs visuellt perifera inom representationen.⁹⁶ Exkludering framträder därmed inte som ett undantag från klubbens estetiska kultur, utan som en central del av hur social betydelse och visuell centralitet produceras i fotografierna.⁹⁷ Med Karen de Perthuis perspektiv kan detta förstås genom hur modefotografi organiserar kroppar genom komposition, ljus och iscensättning på sätt som gör vissa uttryck mer uppmärksammade och eftersträvansvärda än andra.⁹⁸

Detta blir särskilt tydligt genom de återkommande estetiska uttryck som dominerar fotografierna. Reflekterande material, kroppsexponering och teatralisk styling återkommer i flera bilder och bidrar till att vissa kroppar fångar ljus, kamerans fokus och visuell uppmärksamhet mer än andra. Med Otto von Buschs resonemang kring mode som mimetisk praktik kan dessa uttryck förstås som visuella markörer genom vilka kropparna orienteras mot social uppmärksamhet och kulturell legitimitet.⁹⁹ De återkommande estetiska uttrycken skapar visuella likheter mellan kropparna, samtidigt som variationer i styling och pose möjliggör individuell särskiljning inom samma estetiska ordning. Fotografierna producerar därmed en visuell ordning där vissa uttryck framstår som mer socialt gångbara och eftersträvansvärda än andra. Med Mirzoeffs resonemang kring visualitet kan denna ordning förstås som en process där estetik används för att legitimera sociala hierarkier genom synlighet och visuell uppmärksamhet.¹⁰⁰ Med Dyers perspektiv kan denna visuella ordning förstås genom hur glamour och spektakulär synlighet producerar känslor av exklusivitet och social attraktionskraft kring vissa kroppar och estetiska uttryck.¹⁰¹

Diana Crane beskriver mode som ett system av symboliska markörer genom vilka social position och grupptillhörighet kommuniceras.¹⁰² I fotografierna blir detta synligt genom hur specifika material och kroppsliga uttryck återkommande kopplas till visuell centralitet och

⁹⁵ Butler, 2006, s.171

⁹⁶ Mirzoeff, 2001, s. 2-4

⁹⁷ von Busch, 2018, s. 6 & 85

⁹⁸ de Perthuis, 2020, s. 253, 258, 260

⁹⁹ von Busch, 2018, s. 79-83 & 85

¹⁰⁰ Mirzoeff, 2001, s. 3-5

¹⁰¹ Dyer. 2002. s.20, 22-23, 26, 28, 35

¹⁰² Crane, 2000, s. 3-10

uppmärksamhet. De reflekterande materialen fungerar därmed inte enbart dekorativt, utan bidrar till att vissa kroppar framstår som mer framträdande och socialt betydelsefulla i fotografiernas visuella miljö.

Klubbens selektiva dörrpolitik förstärkte samtidigt dessa estetiska hierarkier. Steve Rubells uttalanden om att gäster inte skulle bära hatt samt motståndet mot polyester visar hur materiella detaljer kunde användas som kriterier för social selektion. Vissa material och uttryck associerades därmed med låg status och dålig smak, medan andra framställdes som tecken på glamour, modernitet och social attraktionskraft.¹⁰³ Med Madison Moores perspektiv kan detta förstås som en kuraterad nattlivsestetik där styling, kropp och visuell framtoning fungerar som resurser för social synlighet och symbolisk betydelse.¹⁰⁴

Fotografierna synliggör därmed inte endast vilka kroppar som ges uppmärksamhet, utan också vilka uttryck som framstår som kulturellt begripliga och legitima inom klubbens visuella ordning. Med Judith Butlers teori om performativitet kan de återkommande poserna, blickarna och kroppsliga uttrycken förstås som performativa handlingar genom vilka identitet och social betydelse produceras visuellt.¹⁰⁵ De kroppar som framställs genom självsäkra poser, kroppsexponering och visuellt kontrollerade uttryck framstår samtidigt som mer kulturellt begripliga och socialt accepterade än andra.

Joanne Entwistle beskriver mode som en situerad kroppslig praktik där individer använder kroppen och kläder för att göra sig socialt begripliga inom specifika kulturella miljöer.¹⁰⁶ I Studio 54:s fotografier blir detta synligt genom hur kropp, styling och pose fungerar som resurser för social orientering och visuell synlighet. Fotografierna riktar konsekvent fokus mot de mest estetiskt framträdande kropparna, medan andra kroppar förblir i bakgrund, mörker eller anonymitet. Med Mirzoeffs perspektiv blir detta inte endast en fråga om fotografisk komposition, utan om hur visuell kultur organiserar vilka kroppar som ges social synlighet och vilka som förblir perifera inom den visuella ordningen.¹⁰⁷ Dyer beskriver hur underhållningskulturer organiserar uppmärksamhet genom ljus, intensitet och spektakulära

¹⁰³ von Busch, 2018, s.4 27 & 30

¹⁰⁴ Moore, 2013, s. 62-63, 65, 67 & 71-72

¹⁰⁵ Butler, 2006, s. xxiii, xxv, 6, 23-24, 34, 45, 71, 185 & 192

¹⁰⁶ Entwistle, 2015, s. 6-11 & 32-38

¹⁰⁷ Mirzoeff, 2001, s. 2-4

uttryck, vilket gör vissa kroppar till visuella centrum samtidigt som andra förblir perifera.¹⁰⁸ Exkluderingen framträder därmed inte enbart genom vilka som syns, utan också genom vilka uttryck och kroppar som inte ges samma visuella centralitet.

Med Stuart Halls representationsteori kan fotografierna slutligen förstås som visuella representationer som reproducerar kulturella normer kring vilka kroppar och uttryck som ges uppmärksamhet, värde och legitimitet.¹⁰⁹ Genom ljus, kamerans fokus och den återkommande framställningen av vissa estetiska uttryck producerar fotografierna en visuell hierarki där vissa kroppar framstår som mer centrala, attraktiva och socialt betydelsefulla än andra. Status och tillhörighet framträder således inte som fasta egenskaper, utan som visuella effekter av ljus, kropp, styling och fotografisk synlighet i Hasse Perssons representationer av Studio 54.

3. Diskussion

Studiens syfte var att undersöka hur kläder, styling och kroppsliga uttryck framträder som visuella koder för status och tillhörighet i fotografier från Studio 54 mellan 1977 och 1980. Genom en kvalitativ visuell analys av fotografier från Hasse Perssons fotobok Studio 54 har studien undersökt hur kropp, pose, styling och fotografisk synlighet bidrar till att producera social betydelse och visuell centralitet inom nattlivets visuella kultur.

Undersökningens resultat visar att status och social tillhörighet görs visuellt läsbara genom återkommande estetiska uttryck kopplat till glamour, synlighet och kroppslig iscensättning. Reflekterande material såsom glitter, metallic och paljetter, tillsammans med kroppsnära silhuetter, naken hud och spektakulära accessoarer, fungerar som centrala visuella markörer för exklusivitet och social betydelse i fotografierna. Dessa uttryck framträder inte enbart som dekorativa stilval, utan som sociala och kulturella koder genom vilka vissa kroppar görs mer synliga och legitima än andra.

Analysen visar vidare att status inte enbart produceras genom kläderna i sig, utan genom hur kroppen används för att bära och iscensätta dessa uttryck. Poser, blickar, kroppshållningar och placeringar i bildrummet bidrar till att vissa individer framstår som mer självsäkra, centrala och socialt betydelsefulla än andra. Genom Judith Butlers teori om performativitet

¹⁰⁸ Dyer. 2002. s.20, 22-24 & 26-28

¹⁰⁹ Hall, 1997, s. 16-24

blir det tydligt hur identitet och social position produceras genom upprepade kroppsliga stiliserade handlingar, snarare än som något naturligt eller stabilt.¹¹⁰ Fotografierna synliggör därmed hur status och tillhörighet iscensätts performativt genom kroppen.

Studien visar även hur Studio 54s visuella kultur präglades av både inkludering och exkludering. Fotografierna framställer nattklubben som en plats för kreativitet, glamour och gränsöverskridande uttryck, där teatralisk styling och genusöverskridande presentationer ges stor visuell plats. Samtidigt synliggör analysen hur vissa kroppar och estetiska uttryck framhävs mer än andra genom ljussättning, komposition och fotografisk synlighet. Tillhörigheten framstår därför som nära kopplad till förmågan att leva upp till specifika visuella ideal kring attraktivitet, självsäkerhet och spektakulär synlighet.

Resultatet besvarar därmed uppsatsens frågeställningar genom att visa hur status och tillhörighet produceras genom återkommande visuella och materiella uttryck men också genom kroppslig framtoning, styling och social synlighet i fotografierna. Uppsatsen visar att kläder, kropp och styling samverkar i skapandet av visuella hierarkier där vissa individer positioneras som mer centrala och kulturellt legitima än andra inom Studio 54s fotografiska bildvärld.

I relation till tidigare forskning bekräftar studien Madison Moores resonemang om Studio 54 som en nattlivsmiljö präglad av synlighet, iscensättning och estetisk selektivitet.¹¹¹ Samtidigt bidrar uppsatsen med ett mer specifikt fokus på hur dessa processer produceras i fotografisk bildmaterial. Genom att analysera fotografierna som visuella representationer snarare än neutral dokumentation synliggörs hur bilderna aktivt bidrar till att skapa föreställningar om glamour, status och social legitimitet, vilket även kan relateras till Stuart Halls förståelse av representation som en kulturell meningsskapande process.¹¹² Även om studien fokuserar på kläder, styling och kroppsliga uttryck visar resultaten att dessa uttryck får sin sociala betydelse genom hur de representeras och framhävs i fotografierna.

Uppsatsen bidrar därmed till en fördjupad förståelse för hur mode, kropp och fotografisk representation samverkar i produktionen av social betydelse inom nattlivets visuella kultur.

¹¹⁰ Butler 2006, s. 185–191.

¹¹¹ Moore, 2013, s. 62–66.

¹¹² Hall, 1997, s. 16–24.

Det som framstår som särskilt intressant är hur status i fotografierna inte främst uttrycks genom ekonomiska symboler i traditionell mening, utan genom graden av visuell synlighet och förmågan att kontrollera uppmärksamhet i det fotografiska rummet. Detta kan förstås i relation till Nicholas Mirzoeffs resonemang kring visualitet och social synlighet.¹¹³ Uppsatsen visar därmed hur glamour, och spektakulär synlighet fungerar som former av socialt kapital inom Studio 54s visuella kultur.

Studiens bidrag ligger även i att den adresserar den forskningslucka som identifierats kring hur status, tillhörighet och social synlighet görs visuellt läsbara i fotografiskt material. Genom att kombinera modevetenskapliga perspektiv med visuell analys visar studien hur fotografier kan användas för att undersöka relationen mellan kläder, kroppar och sociala hierarkier. På så sätt bidrar uppsatsen med kunskap om hur mode inte enbart kommuniceras genom plagg, utan också genom fotografiska representationer där vissa uttryck framstår som mer legitima och socialt betydelsefulla än andra.

Studiens bidrag ligger även i att den adresserar den forskningslucka som identifierats kring hur status, tillhörighet och social synlighet görs visuellt läsbara i fotografiskt material. Genom att kombinera modevetenskapliga perspektiv med visuell analys visar studien hur fotografier kan användas för att undersöka relationen mellan kläder, kroppar och sociala hierarkier. På så sätt bidrar uppsatsen med kunskap om hur mode inte enbart kommuniceras genom plagg, utan också genom fotografiska representationer där vissa uttryck framstår som mer legitima och socialt betydelsefulla än andra.

Samtidigt finns vissa begränsningar i undersökningen. Materialet består av ett begränsat urval fotografier från en publicerad fotobok, vilket innebär att både fotografens och fotobokens urval påverkar vilka kroppar och situationer som synliggörs. Analysen kan därför inte uttala sig om Studio 54 sociala verklighet i sin helhet, utan om hur status och tillhörighet framträder i detta specifika fotografiska material. Fotografiernas svartvita estetik har också påverkat analysens fokus, där ljus, kontrast, kropp och materialitet fått större betydelse än färg och andra visuella aspekter.

Avslutningsvis visar undersökningen att fotografierna från Studio 54 inte enbart dokumenterar nattlivet, utan också producerar och förstärker visuella normer kring vilka

¹¹³Mirzoeff, 2011, s. 1–5.

kroppar, stilar och uttryck som framstår som önskvärda och socialt betydelsefulla. Vidare forskning skulle kunna undersöka hur dessa visuella hierarkier relaterar till frågor om kön, sexualitet, ras och klass, eller jämföra Studio 54 med andra nattlivsmiljöer och samtida visuella kulturer.

4. Vidare forskning

Denna Studie har undersökt hur kläder, kroppar och styling i fotografier från Studio 54 fungerar som visuella uttryck för status, tillhörighet och social legitimitet. Studien har främst fokuserat på fotografiernas visuella representationer och hur dessa kan förstås genom teorier om mode, kropp och visuell kultur. Samtidigt öppnas studiens resultat upp för flera möjliga vidare forskningsområden.

Ett möjligt område för vidare forskning vore att undersöka hur Studio 54 representerades i andra typer av visuella och mediala format, exempelvis i film, modejournalistik eller samtida magasin. Detta hade kunnat bidra till en bredare förståelse för hur klubben visuella kultur producerades och spreds i populärkulturella sammanhang utanför själva nattklubbsmiljön. Vidare hade det även varit relevant att genomföra studier mellan studio 54 och andra nattlivs- eller klubbmiljöer för att undersöka hur status, synlighet och tillhörighet visualiseras i olika sociala och historiska kontexter. En sådan studie hade kunnat synliggöra både likheter och skillnader i hur kroppar, mode och estetiska uttryck används för att skapa sociala hierarkier och exklusivitet.

Ytterligare forskning skulle kunna fokusera mer specifikt på genus, sexualitet eller etnicitet i relation till Studio 54s visuella kultur. Även om detta perspektiv delvis berörs i uppsatsen hade en mer fördjupad analys kunnat bidra till ökad förståelse för hur olika kroppar framställs och värderades inom klubbens sociala och estetiska miljö.

Slutligen hade det varit intressant att undersöka hur dagens nattlivs- och klubbkulturer använder sociala medier och digital bildproduktion för att skapa status, synlighet och exklusivitet. En sådan studie hade kunnat bidra till en ökad förståelse för hur visuella hierarkier och performativa identiteter produceras och reproduceras i samtida digitala miljöer.

Källförteckning

Litteratur

Butler, Judith. *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. New York: Routledge, 2006.

Crane, Diana. *Fashion and Its Social Agendas: Class, Gender, and Identity in Clothing*. Chicago: University of Chicago Press, 2000.

Dyer, Richard. *Only Entertainment*. 2 uppl. London: Routledge, 2002.

Entwistle, Joanne. *The Fashioned Body: Fashion, Dress and Modern Social Theory*. 2 uppl. Cambridge: Polity Press, 2015.

Foucault, Michel. *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*. Översatt av Alan Sheridan. New York: Vintage Books, 1995.

Hall, Stuart. *Representation: Cultural Representations and Signifying Practices*. London: Sage Publications, 1997.

Mirzoeff, Nicholas. *The Right to Look: A Counterhistory of Visuality*. Durham: Duke University Press, 2011.

Persson, Hasse. *Studio 54*. Stockholm: Bokförlaget Max Ström, 2015.

Rose, Gillian. *Visual Methodologies: An Introduction to the Interpretation of Visual Materials*. London: Sage Publications, 2001.

Vetenskapliga artiklar och bokkapitel

de Perthuis, Karen. "Fashion's Image: The Complex World of the Fashion Photograph." I *A Companion to Photography*, redigerad av Stephen Bull, 253–260. Chichester: John Wiley & Sons, 2020.

Moore, Madison. "Looks: Studio 54 and the Production of Fabulous Nightlife." *Dancecult: Journal of Electronic Dance Music Culture* 5, nr. 1 (2013): 61–76.

<https://dj.dancecult.net/index.php/dancecult/article/view/355> (hämtad 14 maj 2026).

von Busch, Otto. "Mimesis, Clothed in Violence." *Contagion: Journal of Violence, Mimesis, and Culture* 25 (2018): 79–90.

Elektroniska källor

Cochrane, Lauren och Scarlett Conlon. "Cher, Grace Jones and zipless dresses: why Studio 54 still defines dancefloor dressing." *The Guardian*. 29 maj 2018.

<https://www.theguardian.com/fashion/2018/may/29/cher-grace-jones-and-zipless-dresses-why-studio-54-still-defines-dancefloor-dressing> (hämtad 14 maj 2026).

Johnston, Kathleen. "Inside Studio 54, the legendary 1970s nightclub." *GQ*. 17 december 2020. <https://www.gq-magazine.co.uk/culture/article/studio-54> (hämtad 14 maj 2026).

King, Thad och René Ostberg. "Studio 54." *Encyclopaedia Britannica*.
<https://www.britannica.com/topic/Studio-54> (hämtad 14 maj 2026).

"Studio 54: The Discothèque that Reinvented Nightlife." *Global History of Capitalism Project, University of Oxford*, Case Study #34, juni 2023.

<https://globalcapitalism.history.ox.ac.uk/sitefiles/ghoc-studio-54-case-study.pdf> (hämtad 14 maj 2026).

Film

Studio 54. Regi Matt Tyrnauer. A&E IndieFilms, 2018. Dokumentärfilm.

Bildförteckning

Bild 1

Bild 1: Hasse Persson, *Calvin Klein*, *Brooke Shields*, *Steve Rubell*, 1979, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 2

Bild 2: Hasse Persson, *Party time*, 1978, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 3

Bild 3: Hasse Persson, *Party Time*, 1978, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 4

Bild 4: Hasse Persson, *Truman Capote*, *Fashion Editor D.D Ryan* and *Bob Colacello*, *Editor of Andy Warhol's Interview Magazine*, 1977, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 5

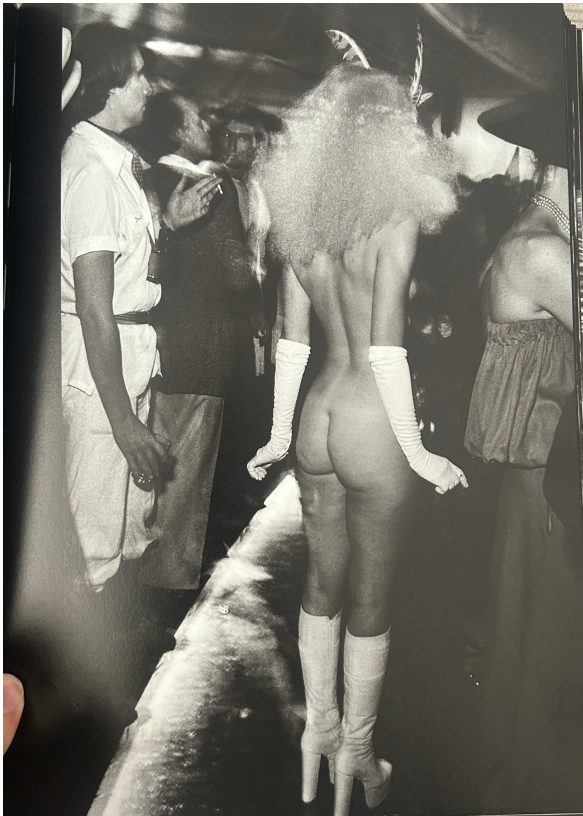

Bild 5: Hasse Persson, *Party Night*, 1978, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 6

Bild 6: Hasse Persson, *Party Night*, 1978, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 7

Bild 7: Hasse Persson, *Halloween*, 1978, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 8

Bild 8: Hasse Persson, *Dance Floor*, 1978, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 9

Bild 9: Hasse Persson, *High fashion model Potassa de la Fayette, Salvador Dali's favorite transvestite on the dance floor*, 1979, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).

Bild 10

Bild 10: Hasse Persson, *New Year's Eve*, 1978, fotografi, hämtad ur *Studio 54* (Stockholm: Max Ström, 2014).